

Nationaløkonomisk Forening.

I Foreningens Møde Onsdagen d. 23de Marts holdt Grosserer **Adolf C. Levysøhn** et Foredrag om

Import og Export af Kornvarer.

Grosserer **Levysøhn** ytrede: I meget lang Tid have vi herhjemme dyrket den saakaldte gammel-danske Hvede, senere saagodtsom udelukkende den saakaldte Halletske Hvede.

Som bekjendt udmærker den sig ved en meget smuk Form, et egalt og melholdigt Udseende, og vore Møllere sætte jo ogsaa derfor stor Pris paa denne Vare, og formale Hovedmassen af Mel deraf, selv om Melproduktionen paa sit nuværende Standpunkt fordrer andre Sorter til Sammenblanding. Dens Mangler ere, at den er temmelig tykskallet, blød, og ikke kraftig nok, i mindre heldige Aaringer er den let til at tage Skade, fryse bort, blive fugtig, blød, og kommer vanskelig atter i god Stand. I gode Høstaar levnes endel til Export; Hovedexporten af denne Artikel var tidligere til Skotland, senere har den navnlig været til Belgien, hvor man har skattet det smukke, fyldige, melholdige Korn, og navnlig, i Modsætning til Østersøens Vare, dens Renhed og Egalitet. Det lykkedes ogsaa efter flere fortsatte Bestræbelser (hvori ogsaa jeg deltog ved oftere at komme til Antwerpen), at faa oprettet i Antwerpen en «Standard danish», det vil sige, at man tildels kunde sælge uden Prove smuk Ø-Hvede Standard, og dels at den blev noteret som Værdimaaler, hvorefter andre Sorter enten vare højere eller lavere. Hvorfor denne Notering i den

senere Tid desværre, som det synes, er forsvunden, skal jeg senere komme tilbage til.

Ogsaa Frankrig har i den senere Tid i gode Høstaar taget en større Del af vor Export. Men dette falder ej saa let for de mindre Exportører, fordi Sejlladninger af almindelig Størrelse, som ere let afsættelige i Antwerpen, dels ej spille nogen videre Rolle i Frankrig, og tildels fordi man der i det Hele foretrækker Dampskibsladninger, jo større desto bedre. Men Forholdene i vort Land med de mange Smaahavne ere ikke ret skikkede til meget store Opsamlinger, og tildels ønske mange af vore Provinshandlere ikke at ligge med store Partier. Først i den senere Tid, hvor Jernbanenettene blive mere fuldkomne, er det lykkedes bedre at samle Partier, og denne Handel ligger naturligvis mere for vore store Exportører, (jeg nævner blot her Korsør og Kallundborg). Jo mere Udvidelse, vort Jernbanenet faar, desto heldigere og lettere ville saadanne Opsamlinger og saadanne store Afladninger kunne finde Sted, og dette tør vistnok være den rette Vej. Kjøbenhavn egner sig mindre dertil, tildels fordi samtlige Tilførsler lettere absorberes af herværende Møllere, men selv i flauere Perioder træder det hindrende i Vejen, at Omkostningerne ved Lagring, Transport etc. ere betydelig større end i Provinsbyerne; det turde derfor ogsaa være rigtigt at have sin Opmærksomhed henvendt paa større godt og bekvemt indrettede Oplagspladser og Lagere, billige Omkostninger ved Transport og Lagring (Jernbanens Taxter ere endnu for høje). — Handelen med Belgien og Frankrig foregaar paa sædvanlig god handelsmæssig Maade; der hersker god Tillid til de fleste danske Afladere; Afgifterne etc. ere nøje kjendte, og som jeg andetsteds har berørt, Arbitrage (Voldgift) ved Uoverensstemmelser lader neppe Noget tilbage at ønske. Consignationsforretningen er vistnok ikke betydelig. Jeg har berørt, at Noteringen i Antwerpen er ophørt; dette har flere Grunde. Først, at vi have haft flere Aar med daarlig Høst og ringe Udførsel; dernæst og navnlig, at Amerika jo aldeles overvejende dominerer og konkurrerer med sit smukke og billige Produkt navnlig Red winter, og altid vil blive os en meget farlig

Konkurrent; endelig, at vor Hvede har skiftet Karakter. Det vil være bekjendt, at Squarehead Hveden nu er indført og dyrkes i stor Maalestok. Det synes at være sikkert, at den giver større Fold, vel ogsaa at Squarehead Hveden er kraftigere, dog ere Meningerne meget delte, men ganske sikkert har vor Hvede, som dog endnu mange Steder fremkommer ublandet, som Lolland, Fyen, derved tabt sit originale elegante Udseende. Den fremkommer i langt flere Nuancer, snart mere, snart mindre glasset, snart lysere, snart brunere, og nødvendiggjør derfor Prøver af de forskjellige Partier i langt højere Grad end forud. Det tør imidlertid dog haabes, at naar vore Landmænd og Kjøbmændene fremdeles ville stræbe at levere en reel ensartet og ren Vare, vor Hvede da fremdeles, naar Tid og Priser egne sig dertil, vil hævde sig en fremragende Plads. Dette er og bør være Hovedbestræbelsen, og kun saadan Bestræbelse vil kunne sikre os fordelagtig Export. Den Frygt, at det ikke længer skulde kunne betale sig for vore Landmænd overhovedet at dyrke Hvede, synes heldigvis forsvunden. Amerika vil altid vedblive at være en mægtig Konkurrent, men der er dog Grænser for Dyrkning og Export af amerikansk Hvede, og det synes neppe rimeligt, at der vil fremstaa Aaringer med større Export og til billigere Priser, end vi alt have set. En mere planmæssig Fremgangsmaade ved Forsøg med Besaaning af nye Hvedearter er højst ønskeligt, navnlig for vore Møllere. Jeg omtalte, at vore Møllere bruge andre Sorter Hvede. Det var navnlig tidligere russiske Sorter Saxonka, (som dog gav et for mørkt Mel), ogsaa Kubanka; senere har det været forskjellige Sorter rød og hvid Hvede fra Königsberg og Stettin, men navnlig polsk hvid (bunt) Hvede fra Danzig. Hele denne Forretning er nu betydelig indskrænket, tildeels ved Høstforholdene, men navnlig ved Indførslen af amerikansk Hvede, hvis udmærkede Kvalitet jo er almindelig skattet. Desuagtet vil der vistnok heri fra Aar til Aar ske Forandringer efter Konjunktoren, thi Intet er mere omvexlende end de Pladser, hvorfra man tager sine Kornvarer. Med Hensyn til de forskjellige Pladser skal jeg bemærke: Rusland, navnlig St. Petersburg, tør i den senere Tid rose sig af sin

Reelitet, egale Vare etc. Komme vi til Tyskland, ser det anderledes ud. Königsberg har i en lang Række af Aar level af at forbedre Varer; jeg tror neppe, at denne »Forbedring» har gavnet Verden meget, og denne Herlighed vil vistnok nu mere og mere forsvinde. Man lavede Varer, man blandede de forskjellige lavere russiske og polske Sorter med tysk Hvede, men jeg tror, uden at komme Sandheden for nær, at turde sige, at man ligesaameget »forbedrede» Varen ved Tilsætning af en Masse andre Partikler, Smaakorn, Græs, Sand etc. for at have assorteret og billigt Lager til forskjellige Priser. At der ogsaa ved Siden af kunde fremkomme enkeltvis reelle Partier hos enkelte Handlende indrømmes. Disse Varer ere nu i saadan Miskredit, at Handelen af sig selv vilde høre op, selv om den ikke var bleven afskaaren ved at Tilførslen fra Rusland standsede, og man ser nu reellere Varer derfra, men der er endnu saameget af den gamle Vane og Methode tilbage, at Byen fremdeles ikke staar i rigtig god Kredit, og det vilde være sørgeligt, om de mange tyske Huse, som ere flyttede til Libau, vilde bringe samme Methode i Gang i denne nu fremblomstrende By. Danzigs polske Hvede er af langt større Reelitet og Ensartethed, saavel hvid som rød, men den polske Hvedes Zartheit lægger ofte Afladerne, uden egen Skyld, store Vanskeligheder ivejen. Man kjender nu imidlertid denne Vare og dens gode Egenskaber, saa at man véd, hvad man kjøber, og at der vil ikke saa let som før opstaa Stridigheder. Stettin havde fra tidligere Tider et daarligt Renommé; men Byen har hævet sig meget. Det, der gjør Handelen vanskeligere, er de uendelig mange Variationer, som fremkomme ved det kombinerede Jernbanenet fra alle Dele af Tyskland, Østirig, Ungarn, Moldau, Bulgarien etc. Der fremkommer ofte fortræffelige Varer, men man kan kun kjøbe hvert Parti efter bestemt Prøve, og faar sjelden samme eller lignende Vare oftere. Den hollandske Vægt spiller ingen videre Rølle i Tyskland, og det vil fremdeles blive mere og mere vanskeligt at kjøbe efter denne Bestemmelse, hvorpaa der jo lægges saa stor Vægt hos os; man maa omtrentlig holde sig til sit eget Skjøn om Varernes Udseende. Imellem sælges en Lad-

ning fra det Sorte Hav, men de bedre Sorter derfra staa i for høj Pris for os. Det samme gjælder om kalifornisk Hvede, dog fremkommer der ogsaa fra New-York smukke Sorter hvid Hvede (Michigan), som ikke behøves at lages i saa store Partier, og som kunne erstatte den.

Naar jeg skal udtale mig om vor indenlandske Rug, vil jeg mulig komme i Mødsigelse med Handelsvenner; dog tror jeg, at det, jeg vil fremføre, tør staa sin Prøve; det stemmer med den Erfaring, jeg har erhvervet hjemme, og med hvad jeg personlig har hørt og set overalt saavel i Holland som i Tyskland etc. Vi overvurdere alt for meget vor Rugs Beskaffenhed. Et Aar, som det sidste, er aldeles exceptionelt. Selv om vor Rug, Campine, Provste, er en udmærket god Melvare, saa lider den i almindelige Aar altid af store Mangler, som i ethvert Fald gjør den uskikket, ja næsten frygtet som Exportvare: Den er meget tykskallet, rummer i Reglen megen Fugtighed, og ingen Vare er lettere til at faa Lugt og fordærves og mindre tilbøjelig til igjen at komme sig. Om der ogsaa kommer andre Grunde til, saa er dette en af Hovedaarsagerne, hvorfor den russiske Rug har det alt overvældende Herredømme, selv herhjemme, og hvorfor Norge og andre importerende Lande i almindelige Aar betale den indenlandske Königsberger og Danziger Rug, ja selv den blandede, med højere Priser, og kun tage vor Rug, naar den er meget billigere, men helst lader det være. Jaar har Alt stillet sig exceptionelt; Fremvæxt, exceptionel tør Høst og Mangel i Udlandet. Tyskland og Holland vil i almindelige Aar slet ikke have vor Rug; de have gjort Erfaringer. Naar man nu betænker, hvor overordentlig stort et Areal der besaas med Rug, som altsaa i almindelige Aar mest bruges herhjemme, og i stor Maalestok til Fodring hvor Export vilde give langt større Udbytte, saa turde det vel være et Spørgsmaal, at henstille til Landøkonomernes Overvejelse, om de ikke burde bestræbe sig for at indføre, i alt Fald delvis Besaaning med andre Rugsorter, og navnlig den smukke Danzigerrug. Jeg véd, at den tildels kommer fra Polen, men jeg har set den dyrket og høstet i ligesaa smuk Beskaffenhed saavel i Königsbergs som

i Danzigs Omegn, og ligeledes i Omegnen af Stettin. Naturligvis er jeg aldeles ukyndig i, om den fuldstændig vil trives i vort Klima, men som sagt, det turde vel være et Forsøg værd, og nogen Forbedring vilde vistnok kunne naas, navnlig at vi fik en bedre Handelsvare, ligesom det er sikkert, at vore Møllere vilde kunne anvende den med langt mere Gavn og Udbytte.

I almindelige Aar tør man altsaa ikke betragte Export af Rug som noget betydeligt; den gaar navnlig til Norge, lidt til Hertugdømmerne, en forsvindende Bagatel til Holland og Frankrig. Noget gaar til Island i tørret Tilstand, men under almindelige Forhold foretrækker man nu ogsaa der russisk.

Vor Hovedimport er fra Rusland, navnlig fra St. Petersborg. I gamle Dage kom der ofte slette Varer, nu er Kvaliteten næsten altid fortræffelig. Dernæst, eller jevnside, staa Reval. Riga og Libau kunne fremvise en ligesaa smuk Vare, men i Kvalitet, Tør- og Renhed staa dog de førstnævnte Pladser øverst. Königsbergs Sortimenthandel har tabt sin Kredit, og dens Udførsel spiller ingen Rolle nu, da den er afskaaren fra Rusland; det samme gjælder de øvrige tyske Havne; naturligvis undtages den smukke indenlandske Vare, men denne bruges tildels hjemme, tildels til Blanding, gaar for en Del til Norge, kun undtagelsesvis hertil, da den er dyr. Sortehavsrug, hvoraf saameget gaar til Norge, er en udmærket Vare; man krymper sig her ved at tage den, fordi den maa tages i saa store Kvantiteter; men til Norge føres den dels ved Retourfragter, dels i store Dampmelsladninger. Jeg kan kun udtale det Ønske, at det maatte lykkes os at producere en bedre Exportvare af Rug, denne saa vigtige Kornsort.

Vort Byg er jo Gjenstand for livlig Drøftelse; der gjøres saa overordentlig meget for at have denne vor vigtigste Artikel, det er jo Landets Kjæledægge, og Enhver læser og hører daglig nok herom. Enhver véd mer eller mindre, hvad der fordres, og hvor Afsætningskilderne ere. Jeg skal blot bemærke, at medens den hvide, staaelhvide, i Reglen er lidet yndet i England (imellem til Alebryggerierne), vil den være yndet som Exportvare til Tyskland, men til noget ringere Pris; den

burde altsaa samles for sig, men naturligvis staa i noget lavere Pris end de bedre Bygsorter. Det Samme, som jeg har ytret om Hvede, vil efterhaanden gjøre sig gjældende med Byg; jo mere fuldkomment vort Banenet bliver, destomere vil Handelen dreje sig om større Partier. Den minutiøse Prisforskjel, som hersker her og andetsteds kan næppe vedblive at bestaa; jeg tror ikke, at Kjobmandsstanden staa sig derved; var der tre Klasser, 1) almindeligt Byg, 2) god Middelvare, og 3) fine Varer, og kunde det lykkes aarlig at indrette omtrentlige Standarder for disse 3 Klasser, saa vare vi meget videre. At der desuagtet vilde være Vanskeligheder, indrømmer jeg, ligeledes at der vilde blive Afskygninger ved fine Varer og fineste Chevalier, men værre end det nu er, kan det ikke blive. Torvesalg efter Tøndemaal burde ophæves. Med Hensyn til Exporten paa Hull, som jeg andetsteds har gjort til Gjenstand for speciel Afhandling, skal jeg kun udtale det bedste Haab om en Forbedring. Jeg skal endnu berøre Et: Naar vore Handlende istedetfor at consignere de mange Smaapartier, som ankomme hertil, som nu aflades snart i 50, snart i 100 Sække, hvilket vistnok gjør Markedet mest Skade, samlede dem paa Loft, til de fik en ensartet Vare paa 500 Tønder og derover, saa tror jeg, at de trods Omkostningerne vilde vinde derved. Der naaedes rimeligvis 1 Sh. mere, hvorved de vilde være dækkede; Uoverensstemmelse og store Farer vilde undgaas, naar man sendte Prøver af Bunken. Naar vi faa en forbedret Dampskibsfart med bestemte Afgangsdage, vil dette gjøre saadant lettere. Her er naturligvis ikke Tale om større Partier, som komme fra Landet. Her gjælder som tidligere nævnt billigere Havnebaneomkostning. Consignationsforretning i det Hele og Store vil i sjeldneste Tilfælde betale sig i Længden, og ødelægger den Plads hvortil der consignerer for den reelle Handel. I Provinserne betales for høje Priser for fin Byg, hvilket senere maa bringe Tab, Maltskatten har forringet Forskjellen mellem god og superfin Byg. Naar jeg endnu tilføjer, at vi synes at gaa en Fremtid imøde til Gavn for Landet ved Oprettelsen af større Maltgjørerier, saa kan jeg ikke andet end yde det ærede

Consortium, som nu har betraadt denne Vej, min Aerkjendelse. Det synes, som om man ikke skjænker Gradet Byg saamegen Opmærksomhed, som det vel var værd. Navnlig i Jylland er Kvaliteten ofte yderst simpel. Smuk Gr. Byg betinger altid udmærkede Priser i Tyskland og betales ofte ogsaa her med meget høje Priser.

Vore Brænderier have jo saagodtsom erstattet Byg ved Majs; desto vigtigere bliver det stedse at være opmærksom paa nye Kilder til Export af Byg, og at aabne os nye Veje for Afsætning; det gjælder ganske herom, hvad der er sagt om Hvede og Rug: de bedste Varer vilde give sikrest Fordel og mindst Risiko. Om Majs kan jeg sige, at denne Vare ej alene har stor Betydning som Importartikel for vort Land; men Alt synes at tale for, at det vil lykkes at gjøre Kjøbenhavn til et Centralpunkt for den østersøiske Majs-Forretning. Det Samme gjælder de fleste andre amerikanske Produkter: en stadig udvidet direkte Dampskibsforbindelse er vistnok en Hovedsag for Kjøbenhavns Opkomst, større Havnepladser med let Adgang, billige Havneafgifter, billige Transitomkostninger, det er Betingelserne. Vore Toldbodforhold ere abnorme.

Hvor glædeligt det end er, naar vi selv kunde forbruge vore Kornvarer, navnlig Hvede og Rug, til Melproduktion, saa tør dette dog ikke stedse paaregnes. Dels er det, som omtalt, ved den fremskredne Mølleproduktion blevet nødvendigt at bruge andre Sorter Hvede og Rug, dels er der jo fremtraadt flere truende Faktorer i den seneste Tid. Saaledes Møltolden i Sverig, og den tiltagende Konkurrence af amerikansk Mel i England. Med rette Fremsyn gaa derfor vore Møllers Hovedbestræbelser nu ud paa at levere et mere forædlet Produkt. Forbedringer indføres overalt i stor Maalestok, og det tør haabes, at den Tid ikke er saa fjern, hvor dansk Mel som et smukt, forædlet Produkt vil erhverve sig en fast og varig Afsætning i Storbritannien, og heldigt vil kunne konkurrere i vore Nabolande, selv om Melafgiften ikke bliver ophævet. Vort Rugmel kæmper sejrrikt med tyske Varer i vore Nabolande; hvorvidt Exporten til Østersøen kun vil blive temporær, tør

jeg ikke afgjøre; men der vil, som af Forestaaende fremgaar, altid levnes os et stort Plus af Kornvarer til Export i almindelige gode Aar.

Ved Omtale af Havre maa Blikket først fæstes paa Jylland. Intet kan være glædeligere end at se den store Omvæltning, som her har fundet Sted. De Fleste ville erindre den simple fugtige, tildels med Lugt behæftede Vare, som i tidligere Tider i Masser gik hertil og til England, og tildels bortsolgte til Spotpriser. Nu har jo hver By ved Limfjorden, dette det vigtigste Oplag, sine Korntørningsmaskiner, og Limfjordsvaren er en skattet Vare i England, saavel ved sit smukke, fyldige Udseende, som derved, at den i Modsætning til svenske Sorter er meget bygfri. Imidlertid har der dog indsneget sig Misbrug, som bør paatales. Man tørrer mange Steder ej længere, men svovler kun. Hvor Varen er høstet fuldstændig tør, kan dette gaa, men dette er i Reglen ikke Tilfældet. Der begaas da Uret baade mod Kjøberne her og i England, man tror sig sikret, og Varen ankommer befængt med Lugt, hvilket naturligvis giver Anledning til Strid og Klager, ej at tale om, at Varerne komme i Miskredit. Selv hvor Havren er høstet tør, er den dog mere udsat paa længere Rejser end den ovntørrede. Der burde være fuldstændige Regler for Sluttedler. Jeg skal ej videre omtale samvittighedsløse Afladere, der afsende Havre, som øverst er tørret, men nederst grøn, slikt er heldigvis Undtagelser men Løsnet i Danmark bør være, at man rolig kan overlade Sælgere selv at aflade. En virkelig smuk velhøstet utørret Vare betaler sig ogsaa til Export baade til flere Pladser i Skotland, Leith, Newcastle og til Kjøbenhavn. Her møde vi det Særsyn, at af denne Artikel importeres en overvejende Masse fra vore Naboriger. Navnlig paa Øerne skjænkes der ikke denne Artikel den fulde Opmærksomhed. Vist er det, at vore Øer kunne levere et saa udmærket smukt Produkt, at det vilde være en søgt Vare til Udlandet. Men Havre er Stifbarn paa Landet i Lo og i Lade; der kunde gjøres langt mere derfor; nu fremkommer der kun smaa Ladninger hist og her, og af det, som kommer til Kjøbenhavn, er vel adskilligt en smuk Vare, men ogsaa særdeles meget simpelt og lade-

brændt, med Lugt etc. Da Sverig og Skaane spille en stor Rolle, bør de her nævnes. Sydskaane leverer et smukt, svært Produkt med fyldige Korn, men tildels stærkt blandet med Byg. I Malmø mødes allerede den skaanske med den smaa-landske, som er mindre og mere spids, og derfor ere Partier saa ofte højt forskjellige, at Prøver absolut ere nødvendige til Export. Halmstad leverer en meget smuk Vare, naar den er ublandet. Warberghavren er mindre og mere spids, men langt mere bygfri. Komme vi nordligere, Gøteborg, Udevalla, saa exporteres derfra meget simpelt, men af og til virkelig meget smukke Partier.

— Taleren sluttede sit Foredrag med nogle Bemærkninger om Handelens Betydning i Almindelighed, og med at udtale et Ønske om, at Regeringen, i Stedet for som hidtil at forholde sig ligegyldig for Handelens Trivsel, i Fremtiden vilde vise den nogen Opmærksomhed. «Freblønstren af vor Handel er», bemærkede Taleren, «ganske afhængig af, at Handelen som en af de vigtigste Faktorer i Nationens økonomiske Liv faar sit eget Ministerium».

Grosserer **O. B. Muus**, der fik Ordet efter Indledningsforedraget, ytrede: I Anledning af Foredragsholderens Udtalelser om Hvede skal jeg bemærke, at det, hvor ikke square-head Hveden i de sidste Par Aar er indført, kun tildels kan siges at være den Halletske Hvede, som almindeligst dyrkes her i Landet. I Almindelighed er det snarere en mere eller mindre tilfældig Blanding af forskjellige Hvedesorter, blandt hvilke ganske vist den akklimatiserede eller, om man vil, udartede Halletske Hvede navnlig paa enkelte Egne indtager en stor Plads. Der har til forskjellige Tider og paa forskjellige Egne været gjort Forsøg paa at indføre andre Hvedesorter og navnlig ogsaa saadan som indeholdt mere Plantelim, men disse Hvedesorter ere forholdsvis hurtigt udartede og have antaget vor sædvanlige Hvedes Lyder — navnlig Mangelen paa Plantelim. Denne Mangel — hvorover vore Møllere føre saa berettigede Klager — synes derfor nærmest at maatte tilskrives en Fejl ved vore Jorders Beskaffenhed eller sammes Dyrkningsmaade — et Spørgsmaal der maa anbefales de rette Fagmænd til

Undersøgelse. Med Hensyn til Exportforretningen i Maltbyg, og særligt naar man vil fælde Dommen over Forretningen paa Hull, bør man ikke forglemme, i hvor høj Grad det store konstante Bygmarked i Hull, og tillige enkelte derværende Forretningers Anstrengelser, har bidraget og endnu bidrager til at lette, eller maaske man kan sige muliggjøre, Udviklingen af de finere Sorter Maltbyg herhjemme og sammes Anerkjendelse af de engelske Møllere. De finere Sorter Maltbyg forekom indtil for ikke ret mange Aar siden kun aldeles enkeltvis herhjemme, og kun den, der selv har taget Del i Kampen for at udvikle vort Maltbyg, er tilfulde istand til at bedømme hvormeget Arbejde og hvor mange Opofrelser den har kostet. Om det end nu fra adskillige Egne vil være muligt at skaffe hele Ladninger bestaaende af et eller to egale Partier fint Byg, der egne sig for eif Salg, var det tidligere nødvendigt at holde de enkelte Partier fint Byg, som fremkom, adskilt i Smaapartier, og for saadan sorterede Ladninger gaves kun et Marked nemlig Hull, hvor hver af Malterne kunde vælge den Kvantitet, der passede til hans Brug. Hullforretningen har desuden den Fordel at føre Afskiberen i den mest direkte Forbindelse med Forbrugeren (Malteren) medens eif Salg i 9 à 10 Tilfælde kun kan ske til Mellemandlere, der vel under opadgaaende Konjunkturer ere rede til at tage en Avance paa de tilbudte Ladninger, men ligesaa regelmæssigt forsvinde af Markedet under nedadgaaende Konjunkturer. Naar et enkelt større engelsk Hus fra de sydligere Distrikter i de seneste Aar har kjøbt forholdsvis betydelige Kvantiteter dansk Byg eif, da har det kun været for som Mellemandler atter at sælge det «leveret» til Forbrugerne. Hvad det kommer an paa er, at udvide Markedet for dansk Byg og skaffe det nye Afløb. Salgsmaaden er af underordnet Betydning.

Naar Foredragsholderen tilraader at forhandle dansk Byg efter 3 faste Prisnoteringer: fint, middel og almindeligt, maa jeg anse en saadan Ordning baade som praktisk umulig og tillige som ubillig — dels af Hensyn til den frie Konkurrence dels paa Grund af de mange forskellige Kvaliteter og Uligheder i sammes Bedømmelse. — Iøvrigt maa det indrømmes, at

Ophævelsen af den engelske Maltafgift, efter de nu vundne Erfaringer, maa antages at ville reducere Prisforskjellen mellem de finere og almindelige Bygsorter til omtrent Halvdelen af hvad tidligere var almindeligt.

Jeg kan ganske slutte mig til Foredragsholderens Udtalelse om Ønskeligheden eller Nødvendigheden af at de danske Kornafskibere — navnlig ved en samlet Optræden — bør sikre sig en uinteresseret og retfærdig Bedømmelse overfor de Garantier som de maa paatage sig — navnlig Arbitragen (Voldgift) i Stridsspørgsmaal samt Garantier for den fakturerede Vægt. Naar der har været rejst saa store Klager over Ubilligheden af Bedømmelserne i Hull, da ere saadanne Klager, hvor de mere ansete Kommissionshuse have været benyttede, i Regelen overdrevne eller tildels ugrundede. Vort Firma har saaledes, trods den temmelig betydelige Forretning vi drive paa Hull, ikke i de sidste 6 à 7 Aar faaet et eneste Parti kasseret, selv om Konjunkturerne have været nedadgaaende.

Der begaaes ofte den Fejl at sælge efter en Prøve, som ikke repræsenterer noget effektivt Parti, og man søger saa efter Salget at skaffe Partiet saa ligt Prøven som muligt. Ogsaa fra Landmændenes Side begaaes ofte den Fejl, at hele Gaardens Avl sælges efter et mindre Parti, som foreløbig er tærsket, medens der selv fra samme Mark kan vise sig meget betydelig Forskjel i Kvaliteten. Saadanne Tilfælde give — bortset fra Uretten i det enkelte Tilfælde — Anledning til en gjensidig Mistillid mellem Kjøber og Sælger — en Mistillid, som det af Hensyn til hele Forretningens Trivsel er af største Vigtighed at undgaa.

Hvad endelig Udtalelserne om Havre angaar, kan jeg ikke indrømme, at denne Kornart kan siges i Almindelighed at være «Stifbarnet» hos Landmændene paa Øerne — og at man heri skal søge Grunden til, at saa ubetydelige Kvantiteter Havre nu sælges fra Øerne. Tværtimod have Landmændene mere og mere lært at skatte Havre som Fodringsmiddel og ville derfor i Almindelighed ikke sælge denne Kornsort. Paa mange Egne faa Kjøbmændene derfor — selv i et Aar som det sidste, hvor Havrehøsten har været meget rigelig, kun meget lidt Havre

udover hvad Bønderne ere pligtige at levere som Ydekorn (Landgilde og Tiende). Af denne Grund ser man nu ogsaa, at flere af vore Provinsbyer, der tidligere udførte en Del Havre, nu tværtimod ere nødte til at indføre denne Kornart fra andre Egne.

Jeg skal endnu kun i fuldeste Maal slutte mig til Foredragsholderens Udtalelser om Nødvendigheden af, at Omkostningerne ved Forsendelse, Afskibning eller Omladning af Kornvarer paa enhver Maade indskrænkes til det mindst mulige — og særligt maa denne Bemærkning træffe Forretningen over Kjøbenhavn — hvis denne Bys Mellemandel med Kornvarer skal kunne tage det rette Opsving. Der er kun faa Artikler, som i Forhold til deres store Volumen saa lidet taale Omkostninger som Kornvarer.

Efter et kortere Replikskifte mellem de to Talere, hævedes Mødet.

Paa Mødet optoges som nye Medlemmer af Foreningen d'Hrr. :
 Grosserer Hirsch (af Firma Storm & Hirsch),
 Grosserer Chr. Meyer,
 Grosserer Oskar B. Muus,
 Fabrikejer Siegfred Rée,
 Møllerektor W. R. Rubow,
 Grosserer E. Stokkebye,
 Grosserer R. N. Uhrup.
